

Жадниятъ Керимъ.

(приказка)

I.

ова се е случило далечъ отъ насъ — тамъ, дѣто живѣятъ арабитѣ. Тѣхнитѣ мѣста сѣ дивни: все гори и непроходими пустини. Въ пустинитѣ се вижда само голъ пѣськъ, никѣдѣ дрѣвце, никѣдѣ изворче. Гладни лѣвовѣ реватъ и глождятъ коститѣ на измрелитѣ по пѣтя пѣтници. Горѣщина, като въ пещъ. Ние тамъ не можемъ прѣживѣ единъ день—ще изгоримъ. Всичкото богатство на араба е само една палатка, орѣжие и арабски конь, най-добрия конь, който лѣти като птица прѣзъ пустинята.

Ето въ каква земя живѣялъ арабина *Абдулъ*. Веднажъ той се накарналъ да мине прѣзъ голѣмата пустиня.

По тази страна на пустинята живѣяла оженната му дѣщеря. Искало му се да нагледа нея и своитѣ внучета.

II.

Помолилъ се абдулъ на своя *Аллахъ* и тръгналъ прѣзъ тази страшна пустиня. Взелъ си доволно храна, а вода турилъ въ кожанъ мѣхъ, който задѣналъ прѣзъ раменѣтъ. Дълго врѣме